

Musiikin kesäistä hehkua

Janne Haapanen

MUSIIKKI

Koivu ja tähti
Ke 20.7.2022 Karjalohjan
kirkko
Trio Mikkola – Lampenius
– Helander
Haydn – Rahmaninov

Pe 22.7.2022 Karjalohjan
Seuraintalo
Ystävykset lavalla
Petteri Iivonen, viulu
Ossi Tanner, piano
Beethoven, Mozart,
Sibelius, Ravel

Koivu ja tähti-festivaali järjestettiin jo kuudennen kerran ja jälleen oli esiintymään saatu kotimaisia kärkinimiä. Yksi kansainvälisesti ansiotuneimmista pianisteistamme, Laura Mikkola, on esiintynyt Karjalohjan musiikkijuhlissa useasti ja kuten muutama vuosi sitten, nyt trion pianistina, yhdessä viulisti Linda Lampeniuksen ja sellisti Jaani Helanderin kanssa.

Keskiviikkoillan kon-

sertin avausnumero oli Joseph Haydnin pianotrio no.39 G-duuri, maanläheinen teos, jossa Haydn sangen rempseästi ravistelee aikansa musiikkikäsitteitä, vaikkapa avaamalla teoksen muunnelmaosalla, sekä railakkaalla unkarilaisjaksolla teoksen finaalissa. Muunnelmissa yleisö sai ihastella muusikoiden virtuositeettia ja saumatonta yhteissoittoa. Kirkko ei ollut optimaalisin paikka nopeille kuvioille, mutta kaiun keskeltä saattoi havaita erehdyttömän yhtenäisen rytminkäsittelyn ja fraseerauksen.

Väliajattoman konsertin päänumero oli Sergei Rahmaninovin nuoruuden teos Trio élegiaque. Tshaikovskin muistolle sävelletty mammuttimainen teos toi todellakin ”hehkua kesäiltään”, kuten festivaalin Facebook-sivulla mainostettiin. Yleisössä liikututtiin silminnähden Rahmaninovin tunteen pallossa. Trio soitti ylimääräisenä Gershwinin Preludin, joka hieman kevensi yleisön askellusta pois kirkosta.

Perjantai-iltana Karjalohjan seuraintalon lavalla esiintyivät parisiilaisuomalaiset ystävykset Petteri Iivonen ja Ossi Tanner. Duon konsertin avausnumerona oli Beethovenin ensimmäinen sonaatti pianolle ja viululle D-duuri, säveltäjän nuoruudenteos. Heti ensitahdeista alkaen oli kuultavissa duon terve musikaalisuus ja soiton raudanlujuja kvaliteetti. Soitto soljui aluksi pehmeästi kuin silkki, mutta musiikin niin vaatiessa, sävyt vaihtuivat kuin taikaiskusta. Beethovenin musiikki on täynnä äkkivääriä dynamiikan vaihdoksia ja liioiteltuja ilmaisuja, jotka toteutuivat aivan loistavasti, kuitenkin täysin ilman alieviivavaa tehon tavoittelua.

Mozartin 32:s viulusonaatti oli aiheuttanut säveltäjälleen kiirettä siinä määrin, että oli joutunut soittamaan ensiesityksen piano-osuuden ilman nuottia, koska ei ollut ehtinyt kirjoittaa muuta kuin viulusterman! Mozart ei liioitellut kuten Beethoven, mutta kuuli- ja ei voi kuin hämmästellä,

kuinka yli 200-vuotias musiikki voi kuulostaa yhtäaikaa niin tutulta ja kuitenkin niin tuoreelta. Ossin ja Petterin musisoinnin konstailemattomuus ja aito eläytyminen toimi myös auttoi kuulijaa hämmästyttämään.

Väliajan jälkeen saatiin kuulla musiikkia nuorten taitelijoiden ”kahdesta kotimaasta”. Sibeliuksen Maalais-tanssit op.106, on hyvin harvoin kuultu kokonaisuus, eivätkä edusta säveltäjänsä tuotannon kärkeä. Olen kuitenkin varma, että Sibelius olisi ollut erittäin tyytyväinen Iivosen ja Tannerin esitykseen eikä elinaikanaan olisi ehkä voinut uskoa, että tässä maassa tullaan kuulemaan tämän luokan musisointia.

Konsertin päätösnumero, ranskalaisen Maurice Ravelin sonaatti ansaitsee ikuisen paikan duojen kunniagalleriassa. Ravel sai jo elinaikanaan kuulla suurenmoisia viulutaiteilijoita, mutta uskon vakaasti, että hänkin olisi ylistänyt Petteri Iivosen ja Ossi Tannerin erinomaista esitystä maasta taivaaseen!